

"Слуга мертвого слова". Запитання і відповіді

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ДЕПАРТАМЕНТ ЕКОЛОГІЇ ТА ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ

вул. Лабораторна, 69, м. Дніпро, 49000, тел./факс. (0562) 46-41-61,
e-mail: ecology@adm.dp.gov.ua, код ЄДРПОУ 38752461

ГО «Криворізьке міське
правозахисне товариство»

На виконання доручення керівництва облдержадміністрації від 02.11.2018 № 10866/0/1-18 департаментом розглянуто звернення ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство» щодо недопущення руйнації заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона», яке надійшло листом Адміністрації Президента України від 30.10.2018 № 04-01/2752 та, у межах компетенції, повідомляємо наступне.

26.03.2018 до департаменту надійшло звернення ТОВ «КРИВБАС ЦЕМЕНТ ПРОМ» стосовно визначення наявності на території планованої діяльності об'єктів природно-заповідного фонду та територій, зарезервованих під подальше заповідання, з наданням картографічних матеріалів. За опрацюванням наданих матеріалів департаментом встановлено, що зазначена ділянка не знаходиться в межах створених об'єктів природно-заповідного фонду.

Читайте на 3-й сторінці

«Я б хотіла, щоб про кожного моряка знали...» Наталя МОКРЯК – про сина Романа, командира катера «Бердянськ»

Наталя Мокряк – волонтерка і мама трьох синів – Романа, Богдана й Антона. Один із них, найстарший, Роман, командир катера «Бердянськ», захопленого росіянами в Керченській протоці 25 листопада. Про її сина ми говоримо у переддень Нового року в затишній кав'ярні в центрі Кропивницького.

БАТЬКО І СТАВ ПРИКЛАДОМ ДЛЯ НАЙСТАРШОГО СИНА

Перше, на що неможливо не звернути увагу, – це очі пані Наталі. Вони світаються вологим блиском упродовж усієї нашої розмови. Для неї важливо не лише говорити про сина і про його колеги, а й чути. На руці в пані Наталі браслет, на ньому на фоні прапора українського флоту напис: «Роман Мокряк. Слава Україні». Його передав родині Мокряків у Карлівку (село в Кропивницькому районі, звідки родом сім'я Романа) батько одного із українських полонених Валерій Сорока. За час, поки українські моряки в полоні, їхні сім'ї перешкодились і зріднилися і, напевне, кожна мама написала по 24 листи – своєму й чужим синам. Принаймні, такі відчуття у пані Наталі, яка разом з чоловіком Миколою та двома молодшими синами нині в статусі родини військовополоненого.

Глава сім'ї Мокряків пан Микола

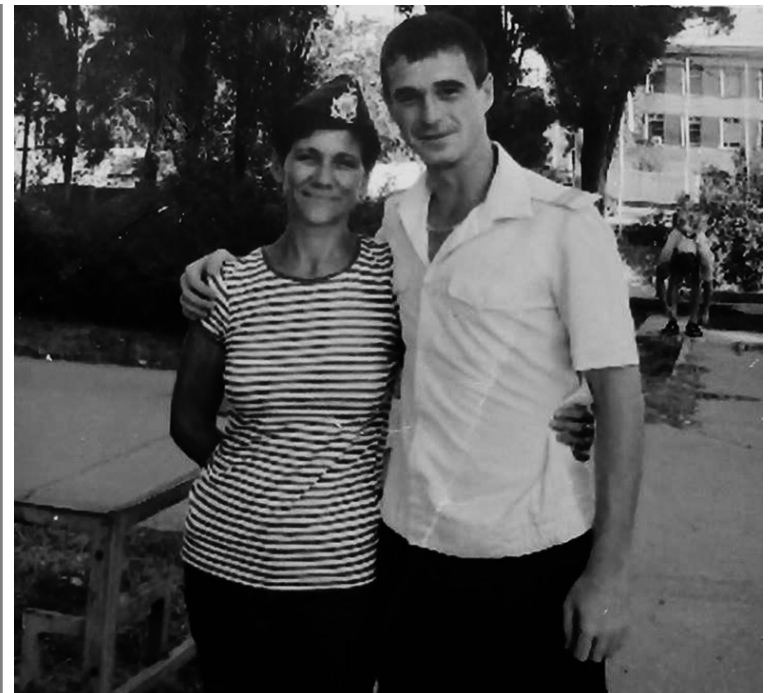
кадровий військовий, за радянських часів служив у Мурманську, до нього час від часу приїжджала і Наталя разом із синами. Парадоксально – на далекій півночі тоді ще Радянського Союзу відбулася така собі самоідентифікація Мокряків. «Мабуть, саме там я відчула себе українкою. Раніше ж усі ми жили в Радянському Союзі... Пам'ятаю, був якийсь перепис населення і до нас у квартиру зайшов морячок з анкетами, записав наші дані зі словами: в яку квартиру не хвойду – скрізь українці», – згадує Наталя.

Радянський військовий моряк після розпаду Союзу повернувся на Кіровоградщину, у Карлівку, де постійно проживала його сім'я. А у 2014-му одним із перших і селі записався у добровільчий батальйон. І майже три роки прослужив у зоні АТО. Власне батько і став прикладом для найстаршого сина, який змалечку мріяв про море. Роман у дитинстві був досить хворобливою дитиною і одного разу батькові навіть довелося взяти малого сина до себе на корабель, щоб той не заразився від хвороби на ангіну мами. Хлопчик два дні провів разом із батьком та іншими моряками на кораблі під назвою «Запоріжжя», де його по черзі нянчили моряки і навіть ховали від командування. (Іронія долі: через багато років

дорослий Роман Мокряк служив тиме на човні з такою ж назвою – «Запоріжжя»). Роман був найменшим у класі, тож дуже часто отримував від однолітків на горіхи. Наталя – вчитель молодших класів – навчала, що не варто вирішувати конфлікти з кулаками. Та одного разу характер переміг педагогіку – середній син прибіг із новиною: Ромку дістали. Хлопець побив якогось забіяку і тепер його хлопці носять по стадіону з оваціями.

«Я добре пам'ятаю, як ще малим він мені повторював: хочу бути військовим археологом. Я кажу: сенок, я не знаю, де на них навчають, але у нас є істфак, іди туди», – згадує Наталя. Так після закінчення школи Роман Мокряк став студентом Центральноукраїнського педуніверситету. Та дуже скоро розчарувався у навчанні – насамперед через усвідомлення того, що професія вчителя історії не дасть жодного зарплати на власне житло, на забезпечення сім'ї. Не довчившись рік, Роман пішов в армію, а згодом підписав контракт на службу у ВМС. Так мрія про «любимі кораблики» (улюблена сімейна фраза у Мокряків) стала реальністю. Роман став військовим моряком, а у 29 років прийняв командування катером «Бердянськ».

ВІН БУВ ЄДИНИМ В ЕКІПА-

ЖІ, ХТО РОЗМОВЛЯВ УКРАЇНСЬКОЮ

Він був єдиним в екіпажі, хто розмовляв українською, каже Наталя Мокряк. Ця стійкість і безкомпромісність яскраво проявилася у 2014 році, коли Росія почала анексію Криму. Очі в пані Наталі стають вологими, коли ми говоримо про 2014-ий. Каже, що по телефону з сином не говорили про політику, але коли вона намагалася завести мову про те, що бачила по телевізору, казав одне й те ж: «Не дивися телевізор, там брешуть. Крим наш». Потім вона дізналася, що Роман був майже останнім з військових моряків, хто вийшов із Криму. Згодом вони з онукою приїжджали до Романа в Одесу – він проводив екскурсію своїм домом і водночас місцем роботи (знімати квартиру в Одесі було дорого, тож і жив на кораблі). Наталя навіть фотографувалася в рубці того самого човна «Бердянськ», фото якого – вже з діркою від російського снаряду – через кілька місяців облетіло весь світ. Наталя Мокряк каже, що з першого дня Романового полону відчують велику підтримку – від держави, зокрема Міноборони, волонтерів, односельців. Спілкування з адвокатом Романа Іллею Новіковим мінімальне, його стримане «Видел Романа. Он в порядку» – це і вся інформація від відомого правозахисника.

Наталя пригадує, як 23 листопада розмовляла з Романом по телефону. «Все добре, виходимо в море. – Надовго? – Як завжди». Виявилось, що надовго. Згодом про ситуацію у Керченській протоці прочитала у Фейсбуці. Почала дзвонити синові – він був не на зв'язку. Всю подальшу інформацію вже прочитала в інтернеті...

ЛИСТИ ПИШУТЬ СУСИДИ, РОДИЧІ, ОДНОСЕЛЬЦІ

Зараз Наталя Мокряк уникає телевізора, всю інформаційну «атаку» бере на себе її чоловік, який навіть дивиться новини на російських каналах (інформацію звідти Наталя називає «нелюдською», адже там оцінюють дії українських моряків в українському морі як злочинні).

«Це було їхньою роботою – захищати свою Батьківщину. Я б хотіла, щоб про кожного моряка знали. Кожен із них для мене і для багатьох інших – взірці мужності. Вони для мене такі особливі зараз... Знаєте, війна – це така гидота. Але вона нам відкрила

очі на багатьох людей, які, так мені здається, стали друзями на все життя. Після кожного важкого епізоду залишається досвід», – каже вона. Нині на подвір'ї Карлівської школи піднятий прапор військово-морських сил України, школярі написали листи усім полоненим, на підтримку Романа і його побратимів діти змайстрували паперові кораблики... Листи пишуть сусіди, родичі, односельці.

Наталя відправила чотири листи звичайною поштою, більше – електронкою. Згадує ще один епізод, пов'язаний з листами. Якоюсь до хати постукала Романова няня з дитсадка. Вона просила допомогти надіслати лист електронною поштою, якою до цього ніколи не користувалася. «Я змогла прочитати лише перший рядок: «Здравствуй, Рома, пишет тебе твоя няня». І відповіла, не читаючи», – розповіла Наталя.

І ще одна сімейна історія, яка допомагає зрозуміти, який він, Роман Мокряк.

Оскільки родина велика, то, щоб наліпити пельменів, усі Мокряки зазвичай бралися до роботи разом. Якоюсь сівши за стіл ліпити пельмені, середній син Богдан запитав у мами, чому вона не носить капелюхи. «Не ношу, бо в мене немає», – відповіла Наталя. – «Я як виросту, зароблю грошей і куплю тобі», – пообіцяв Богдан. А Роман, який ліпив пельмені разом із братами, сказав мамі таке: «А я тобі шубу куплю».

Минуло років із десять після того, Наталя жодного разу не згадала обіцянки синів. Роман покинув універ, працював на будівництві. Та якось син зателефонував до мами із дивним запитанням про розмір верхнього одягу. Через кілька днів він приїхав до школи, де працювала мама, і попросив, щоб та швидше йшла додому, мовляв, там на неї чекав сюрприз. «Я приходжу, а він витягує...шубу. Він купив її з першої своєї зарплати на будівництві. Я її бережу і рідко вдягаю... Вона так і висить у шафі...» Ми домовляємося, що пані Наталя вдягне подарований Романом шубу на зустріч із визволеними з полону українськими моряками. А ще домовляємося, що це буде дуже скоро.

Інна ТІЛЬНОВА, м. Кропивницький, газета «День», 24 грудня 2018 року

Матеріал зі всіма світлинами розміщений за посиланням: <https://day.kyiv.ua/uk/article/cuspilstvo/ya-b-hotila-shchob-pro-kazhogo-moryaka-znali>

Підсумки і враження. XV Мандрівний фестиваль документального кіно про права людини DOCUDAYS UA у Кривому Розі

Проведення Мандрівного фестивалю документального кіно про права людини DOCUDAYS UA у Кривому Розі потребує багатотижневого напруження сил. Команда просвітян і правозахисників під керівництвом народного депутата України першого скликання Миколи КОРОБКА (нині це ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство») проводила фестиваль у нашому місті дванадцять.

Стартували ми фактично прес-сніданком 26 листопада в кафе «Freaky Place», що на проспекті Поштовому. Цьому прес-сніданку наша газета присвятила свою публікацію в 22-му числі.

За минулі роки вже стало доброю традицією, що наш фестиваль у Кривому Розі є і неополітичним, і некомерційним. І вона в нас добре прижилася. «Рівні Рівності» – така тема цьогорічного фестивалю, починаючи з кінопоказів навесні в Києві. Вона також була реалізована й під час демонстрування фільмів фестивалю в Кривому Розі на всіх дев'ятьох локаціях. Покази фільмів у бібліотеці № 7 (на вулиці Січеславській) та в Криворізькому державному комерційному-економічному технікумі в Саксаганському районі відзначились особливо активними обговорюваннями побаченого на кіноекрані. На обох названих кінопереглядах ми показували документальний фільм українського режисера Петра АРМЯНОВСЬКОГО «Гірчиця в садах». Фільм знятий майстерно. В 37-хвилинній документальній роботі режисеру, не показуючи воєнних сцен, вдалося досить цікаво і живо показати вплив російсько-української війни на жителів лінії зіткнення з українського боку. В фільмі студентка одного з українських вишів приїздить у рідне село й сусіднє містечко (квартира батьків – у ньому, а поряд, в селі, вже кинута хата її бабці в якій тепер ніхто не живе). Восени 2016 року в тому селі, недалеко від хати, де народилась мама,

маму й було поховано. Саме війна спричинила її смерть, хоча вона вмерла від хвороби, а не від пострілу чи вибуху снаряду. Глядачі після показу фільмів (старшокласники 86-ої криворізької школи і студенти Криворізького державного комерційного-економічного технікуму) звернули увагу на найбільш яскраві, на їхню думку, сцени і думки, які в документальному фільмі висловлює про війну героїня. «Це дивно, але саме війна при-

ринної правової допомоги». Мені запам'ятався ґрунтовний аналіз судової реформи України, проведений Миколою КОРОБКОМ, і виступ криворізького адвоката, учасника АТО, Дмитра ЧЕРНЕСА, який досить жорстко і критично оцінив існуючий стан судової системи України і свою, іноді драматичну, практику під час роботи в судах із захисту прав людини.

Другий круглий стіл, на тему «Екологічні проблеми Криворіжжя. Збереження найціннішої пам'ятки природи Криворіжжя – заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона», відбувся 8 грудня, в суботу. Спираючись на великий обсяг своїми силами здобутого й дослідженого фактичного матеріалу, Микола КОРОБКО, Володимир НАЛУЖНИЙ і Сергій ДАШКОВСЬКИЙ довели, наскільки гострою і драматичною є боротьба за збереження заказника «Балка Північна Червона» і наскільки незаконною є позиція конкретних державних службовців і в місті Кривому Розі, і в обласному центрі – Дніпрі. А 12 грудня Криворізьке міське правозахисне товариство провело круглий стіл на тему «Зміцнення державного статусу української мови

були наведені оригінали документів того відрізка новітньої історії України. Насиченими яскравими епізодами з діяльності товариства української мови і ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка був виступ ветерана правозахисної справи В.Б. Романенка.

Особливу подяку за величезну допомогу в проведенні і семінару і обох круглих столів треба висловити Катерині Павлівні ДАЦКО, декану юридичного факультету КЕІ ДВНЗ КНЕУ імені Вадима ГЕТЬМАНА та її заступнику Наталії Андріївні ШЕЛУДЯКОВИЙ.

Звичайно ж, що під час звітування щодо підсумків проведення Мандрівного фестивалю DOCUDAYS UA – ГО «КМПЗТ» подає конкретні цифри кількості сеансів і глядачів на них до штабу Мандрівного DOCUDAYS UA у Києві. Однак вони, попри всю важливість, є лише сухою статистикою.

Криворізького першому міському телеканалі разом зі талановитим тележурналістом Романом МАЛИКОМ.

Ще одне важливе питання – це висвітлення того, що безпосередньо відбувається під час проведення Мандрівного фестивалю і яким чином це робиться. Так, наприклад, на підсумковому радіоефірі місцевого підрозділу Суспільного телерадіомовлення України криворізька журналістка Ольга ХВОСТОВА, котра брала участь в цьогорічному фестивалі, зауважила, що фестиваль не має такого вже визначального впливу на зростання правової свідомості громадян у нашому місті.

Дозволю собі з такою оцінкою не погодитись. Чому? Та хоча б через те, що починаючи з 2007 року, просвітяни й правозахисники нашої команди докладають багато зусиль для організації й прове-

дення заходів. А от стосовно їх висвітлення й присутності на них місцевих ЗМІ (особливо в останні роки) мало можна відзначити позитивного. І особливо – щодо безпосередньої присутності з подальшим висвітленням (в першу чергу, це стосується залежних від місцевої влади ЗМІ).

Бо одна справа – висловлювати свої зауваження щодо цього і зовсім інша – рік за роком діяльно працювати в напрямку підвищення рівня правосвідомості криворіжців. Якщо ж звернути до сайту КМПЗТ, до діяльності криворізьких просвітян ще з 2007-2009 років, переглянути архів газет «Промінь Просвіти» і «Промінь Просвіти Є», то стане зрозумілим, наскільки послідовною і безкомпромісною була наша позиція стосовно підвищення рівня дотримання прав людини в Кривому Розі і чи часто (в тому числі – ЗМІ) нам у цій справі допомагали в Кривому Розі.

05/12/2018 15:03

та сприяння створенню єдиного культурного простору України. 30-річчя заснування Товариства української мови». Під час круглого столу виступили викладачі КЕІ КНЕУ і студенти. Студенти читали поезії сучасних українських поетів і класиків.

У своєму виступі Микола КОРОБКО спинився детально на тих процесах, які відбувались, починаючи з 1848 року і до сьогоднішнього навколо питання створення і діяльності Товариства української мови. Прикметно, до речі, те що і сам Микола Іванович був одним із найактивніших учасників відродження Товариства української мови в Кривому Розі. Тому тут же

Бо найголовніше – це жива атмосфера під час тих заходів (у першу чергу, – під час обговорення побаченого на екранах), коли люди висловлюють своє ставлення, наводять приклади із повсякденного життя і намагаються донести свої погляди й оцінки до співрозмовників. І як учасник цих заходів протягом багатьох років, починаючи ще з 2007-го, бачив цю живу непересічну атмосферу і на самих переглядах, і на семінарах, і на круглих столах. А тому маю право свідчити про це.

Розумію, що для окремого висвітлення і глибокого аналізу проведеного цього року Мандрівного фестивалю в місті може бути присвячена окрема стаття. В тому числі, – і по заходах, які проводив культурно-громадський центр «Шелтер +». На мою думку, з метою більш ефективного проведення кінофестивалю в Кривому Розі і для досягнення ще більшого коефіцієнту корисної дії від нього в майбутньому вкрай необхідна більш тісна координація між нашим товариством і КГЦ «Шелтер+», а координатором нашого кінофестивалю там є Станіслав КОРНІЄНКО. Прес-сніданок 26 листопада і спеціальний двадцятихвилинний огляд Мандрівного DOCUDAYS UA в нашому місті ми спільно з Станіславом зробили на

Олександр ЧИЖИКОВ, координатор Мандрівного фестивалю документального кіно про права людини DOCUDAYS UA у Кривому Розі від ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».

На світлинах: свято дискусій під час Мандрівного фестивалю

Фото Сергія ДАШКОВСЬКОГО

"Слуга мертвого слова". Запитання і відповіді

В ЛЮТОМУ наступного року будуть підбиті підсумки того, наскільки точно, вчасно (відповідно до вимог українського законодавства) і зрозуміло для отримувачів були дані відповіді посадовцями (від місцевого і до всеукраїнського рівня) на інформаційні запити редакції нашої газети та на звернення і запити від громадян, з якими вони зверталися до тих посадовців. Після проведеного аналізу вже традиційно буде визначено переможця (чи переможців) у цьому заочному конкурсі на отримання звання «Слуга мертвого слова».

Редакція нашої газети вже повідомляла, що цього року коло претендентів на отримання такого звання розширилось від рівня місцевого до всеукраїнського, оскільки вийшло так, що газета зі своїми запитаннями та зверненнями за участю активістів ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство» виходила на посадовців, які працюють і в столиці України, в Києві.

Ми розуміємо, що після виходу цього останнього за поточний рік числа газети до кінця року залишиться всього лише кілька днів. Однак постійним нашим читачам уже відомо, що ми робимо такі підсумкові аналізи для визначення найбільш збайдужілих посадовців у справі реагування на звернення та запити не за річний період, а в довші терміни. Так буде й цього разу. А тому й інформуємо, що протягом січня 2019-го року редакція ще перебуватиме в очікуванні відповідей на свої запити, спрямовані до адресатів до кінця 2018-го року. І ще одне: ми також раді будемо прийняти інформації від читачів про свої історії листування з посадовцями різного рангу, починаючи з січня 2017-го року й до кінця поточного.

Бажаємо всім нашим дописувачам бути настійливими і послідовними у справі відстоювання своїх прав, бо від цього залежатиме, чи насправді нам будуть служити чиновники, чи вони тільки будуть розповідати про це з різної висоти трибун, пускаючи нам пил в очі.

Новели заблукалого права

На депутатське звернення до Президента відповідає чиновник облдержадміністрації, або як депутатське звернення перелицьовується у звернення громадської організації

Як уже повідомлялося, 22 криворізьких депутата рад різного рівня підписали звернення на ім'я Президента України з тим, щоб він у межах своєї компетенції вжив заходів, спрямованих на недопущення руйнації однієї з найцінніших пам'яток природи Криворіжжя - заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона». Причиною тому стала планована діяльність ТОВ «Схід руд трейд» у Тернівському районі в місті з видобутку залізистих кварцитів для отримання залізобетонних добавок до цементу. Зазначаючи факт незаконного поводження зі статусом ландшафтного заказника загальнодержавного значення «Балка Північна Червона», підписанти посилалися на «Концепцію загальнодержавної програми збереження біорізноманіття на 2005 – 2025 роки». Нею передбачається, що виконання програми дасть змогу, серед інших позитивів, «скоординувати діяльність органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів господарювання та громадських організацій щодо збереження біорізноманіття». Стартовим порушенням заповідного статусу згаданого об'єкту природно-заповідного фонду стало надання директором департаменту екології та природних ресурсів Дніпропетровської обласної державної адміністрації Р. О. СТІЛЬЦЕМ неправдивої інформації про відсутність створених (оголошених) об'єктів природно-заповідного фонду, а також про те, що зазначена ділянка не входить до охоронних зон територій та об'єктів

природно-заповідного фонду».

Надіслати підготоване звернення (цебто виконати технічну функцію відправника поштової кореспонденції) депутати доручили громадському об'єднанню «Криворізьке міське правозахисне товариство», про що й було зазначено у супровідному до депутатського звернення листі від 10 жовтня поточного року.

І справжньою несподіванкою для громадських активістів стало надходження листа з Адміністрації Президента України, де на зазначену адресу ГО повідомлялося про розгляд «вашого звернення» (читай: звернення ГО!) і не було жодної згадки про те, що підписантами звернення є депутати. Там же повідомлялося, що згадане звернення пересилалося до Дніпропетровської обласної державної адміністрації для відповідного реагування. Нарешті, цими днями на адресу відправника звернення надійшов лист від 30.11.2018 року за підписом директора департаменту екології та природних ресурсів Дніпропетровської обласної державної адміністрації Р. О. СТІЛЬЦЯ. Цього разу – з повідомленням про те, що за дорученням облдержадміністрації «розглянуто звернення ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство» (звернення, якого, як уже зазначалося, не існує в природі), без жодної згадки про депутатів-підписантів. У листі знову стверджується (як встановлено громадськістю, – цілком безпідставно), що зазначена ділянка не знаходиться в межах створених об'єктів природно-заповідного фонду і що департамент,

надаючи висновок з оцінки впливу на довкілля, діяв у межах діючого законодавства.

Скласлася парадоксальна ситуація, коли численна група депутатів місцевих рад Криворіжжя, звернувшись до Президента з порушеного питання державної ваги, що перебуває в компетенції Президента України (збереження статусу об'єкта ПЗФ державного значення), не удостоїлась бути поміченою Першим заступником Глави Адміністрації Президента В. КОВАЛЬЧУКОМ під час розгляду підписаного ними звернення. Так само ніяким правовим рамкам не відповідає факт доручення особі, в діяльності якої є ознаки порушення природоохоронного законодавства (директору департаменту екології та природних ресурсів облдержадміністрації Р. О. СТІЛЬЦЮ), надавати відповідь на викликане його незаконними діями звернення депутатів. І якщо Законом України «Про звернення громадян» регламентовано, що не можна направляти звернення в ті органи, діяльність яких оскаржується, то Адміністрація Президента вважає, що долю депутатських звернень може ефективно вирішувати не хто інший, як особа, діяльність якої оскаржується. Ось така вона, ефективність природоохоронної діяльності забюрократизованої влади! А про справжні, повноцінні перевірки зловживань посадових осіб нам залишається лише мріяти, навіть звертаючись до Президента...

Микола КОРОБКО, один із підписантів, голова ГО «КМПЗТ»

ВІДПОВІДЬ НА ЗАПИТ РЕДАКЦІЇ

«... Керуючись наказом МОЗ України від 19.03.2018

№504 «Про затвердження Порядку надання первинної медичної допомоги» відповідно до статті 35* Основ законодавства України про охорону здоров'я, абзацу тринадцятого підпункту 8 пункту 4 Положення про Міністерство охорони здоров'я України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2015 року №267, повідомляємо:

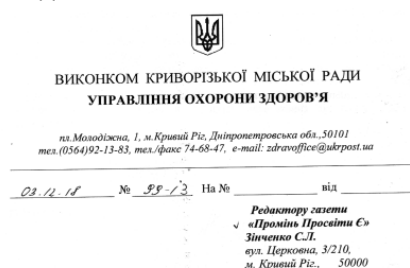
1. В лікувальних закладах впроваджено попередній запис пацієнтів на прийом за телефоном та онлайн-запис, шляхом використання порталу МІС «МедЕйр». Відомості про номер телефону, адресу електронної пошти та інші засоби телекомунікації, за допомогою яких можна записатися на прийом або отримати консультацію лікаря з надання першої медичної допомоги (ПМД), розміщені на заключеній декларації, в реєстратурі амбулаторії та веб-сайті закладу.

2. При особистому зверненні пацієнта та/або за телефоном, лікар оцінює стан пацієнта та попередньо вказує час, в який відвідає пацієнта на дому.

3. Лікар з надання ПМД може прийняти рішення про надання послуг ПМД за місцем проживання (перебування) пацієнта або з використанням засобів телекомунікації відповідно до режиму роботи надавача ПМД. Сплата за таку послугу не потрібна.

4. Консультавання хворих спеціалістами інших лікувально-профілактичних закладів відбувається за домовленістю з необхідним спеціалістом при виникненні невідкладного стану, гострому розладі фізичного чи психічного здоров'я пацієнта, внаслідок якого пацієнт потребує вторинної (спеціалізованої) або третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги; або при необхідності корегування лікування та/або уточнення діагнозу.

З повагою, в.о. начальника управління охорони здоров'я О. ЛУК'ЯНЕНКО».

Про розгляд запити на інформацію
На Ваш інформаційний запит, що надійшов до управління охорони здоров'я, повідомляємо:
Керуючись наказом МОЗ України від 19.03.2018 №504 «Про затвердження Порядку надання первинної медичної допомоги», відповідно до статті 35* Основ законодавства України про охорону здоров'я, абзацу тринадцятого підпункту 8 пункту 4 Положення про Міністерство охорони здоров'я України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2015 року №267, повідомляємо:
1. В лікувальних закладах впроваджено попередній запис пацієнтів на прийом за телефоном та онлайн-запис, шляхом використання порталу МІС «МедЕйр». Відомості про номер телефону, адресу електронної пошти та інші засоби телекомунікації, за допомогою яких можна записатися на прийом або отримати консультацію лікаря з надання першої медичної допомоги (ПМД), розміщені на заключеній декларації, в реєстратурі амбулаторії та веб-сайті закладу.

Нас об'єднують Україна та віра: Президент привітав українців із Різдвом

Президент України Петро Порошенко привітав українців, які святкують Різдво за Григоріанським календарем. Привітання оприлюднила прес-служба Адміністрації Президента на офіційному сайті.

«Ми з вами були свідками народження автокефальної Православної Церкви України, а сьогодні тут зібралися католики і протестанти. Я хочу подякувати вам за вашу підтримку в здобутті незалежності від Москви і визнанні світовим Православ'ям української церкви», - зазначив Порошенко.

«У нас немає і не буде державної церкви. Натомість існує справжня релігійна свобода, яку ми всі дбайливо оберігаємо. При всій різноманітності нас об'єднують Україна та віра в народження та воскресіння нашого Господа Ісуса Христа», - додав Президент.

Глава держави у зверненні до українців зауважив, що «хоча нам загрожує ворог, хоча нашу країну і наш народ хочуть поневолити інші, у нас немає страху».

«Ми радіємо, бо народжений Ісус утішає і огортає нас своєю любов'ю», - сказав Президент та згадав слова апостола Павла, який написав «коли за нас Бог, то хто ж проти нас?».

«Я вірю, що з Ісусом ми обов'язково переможемо ненависть і зло, бо Христос народився - і на землі мир. Різдво - це свято надії на краще, оповите таємничістю та родинним теплом. У Вишневській печері Господь прийшов в цей світ і почав свій земний шлях заради нашого спасіння», - зазначив Порошенко.

«Бажаю вам від янголів - радості, від пастухів - здивування, від мудреців - прозріння, а від народженого Бога - миру і любові. Щасливого Різдва і веселих свят!», - побажав українцям Президент.

Сайт газети «День», 25 грудня 2018 року

Україна святкуватиме Різдво двічі — 25 грудня і 7 січня

Верховна Рада України признала додаткове свято на Різдво Христового за Григоріанським календарем - 25 грудня. Відповідний законопроект 5496 «Про внесення змін до Кодексу законів про працю України» щодо святкових і неробочих днів» народні депутати ухвалили 16 листопада, повідомляє «Релігія в Україні» з посиланням на «Укрінформ».

За це рішення проголосувало 237 депутатів. Законопроект передбачає визнання 25 грудня офіційним святковим днем в Україні.

Ухвалюючи рішення про встановлення 25 грудня вихідним днем, Рада виходила з необхідності забезпечити права значної частини населення України на святкування Різдва Христового 25 грудня, того дня, який відповідає їхнім релігійним та світоглядним переконанням, і долучити цей день до числа офіційних святкових днів України.

Згідно зі статистичними даними Департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури, трохи більше 23 тисяч діючих релігійних православних, греко-католицьких і деяких інших християнських громад відзначають Різдво Христове 7 січня за Юліанським календарем. Водночас на сьогодні в Україні нараховується близько 11 тисяч релігійних католицьких і протестантських громад, що складає близько 30% від усіх релігійних організацій України, які святкують Різдво Христове за Григоріанським календарем, тобто 25 грудня. Таким чином, значна кількість віруючих України відзначає це релігійне свято в інший день, ніж визначений на законодавчому рівні як вихідний день. Крім цього, загалом у світі більшість християнських церков, в т. ч. більшість помісних Православних Церков світу, відзначає Різдво Христове саме 25 грудня. Для багатьох українців така дата також є прийнятною з огляду на оптимізацію святкування релігійного свята Різдва Христового, що супроводжується постом, та світського - Нового року.

Депутати переконані, що прийняття цього законопроекту сприятиме об'єднанню та кращому порозумінню між християнськими релігійними громадами як в межах, так і за межами України, а також сприятиме оптимізації святкування Різдва Христового і Нового року.

Також депутати підтримали пропозицію голови Верховної Ради Андрія Парубія і ліквідували вихідний день 2 травня, щоб не збільшувати загальну кількість неробочих днів у державі. За словами Парубія, весь світ відзначає лише 1 травня, а тому буде правильно, щоб в Україні також був один святковий день - 1 травня як День праці.

Сайт «Релігія в Україні», 16 листопада 2018 року

ЦЬОГО РАЗУ, наприкінці року, ми подаємо авторів, зякими наші читачі вже знайомі. Причому основну увагу звертаємо на поетичні твори, яких на цій сторінці більше, ніж прозових. Наступного року ми продовжуватимемо випускати цю літературну сторінку, започатковану вже більше дванадцяти років тому.

Сон папороті в хуртовину

Я – папороть, котра не встигла розквітнуть
(Плекала свій цвіт, але потім – злякалася).
А Диво пройшло крізь юрбу непомітно,
Щоб люди не бачили власної малості.

Та дехто – побачив, здригнувся і стих,
Згадавши, що жив – як не жив – без любові.
Я знов – поза часом. Напевно, я з тих,
Кому світ позичив рядки світанкові.

Життя – без дитинства. Окрадені сни.
Тепер я – жар-птиця з терпкими очима.
Ти, доле, хоч радість мені поверни –
П'янку й безпричинну.

То що ж буде завтра? Сади розцвітуть,
Запросять поетів на свято неждане.
А пісня моя прожене самоту –
І вічною стане.

03.2015

Розмова дівчинки з водою

– Водице-вода, ти звідки прийшла?
– Я – звідти, де пісня віків проросла.
– Чому ти холодна?
– Тому, що сумна.
Я випила малість людську вже до дна.
– Чому ти мінлива?
– Від вічних турбот.
Мій шлях – крізь піски і каміння скорбот.
– Кого ти любила?
– Нікого... і всіх.
Я диво творила,
Не вірячи в гріх.
– А що тобі сниться?
– Моя чистота.
Світ вкрав її в мене. Тепер я – не та.
– Мовчиш?
– Мовчу.
– Течеш?
– Течу.
....
Лиш Космос величний розмову цю чув.

25.08.2017

Наталія ФЕДЬКО,
м. Дніпро

ДОВІДКА ПРО АВТОРКУ. Наталія Федько, молода авторка п'яти поетичних збірок, вірші й казки пише з дитинства. Вона є лауреаткою всеукраїнського конкурсу «Золотий тризуб», всеукраїнського конкурсу-огляду за програмою «нові імена України», неодноразовою переможницею різних обласних літературних конкурсів. До того ж, з її творчістю наші читачі вже знайомі, бо ми не раз зверталися до її віршів. А тепер – із тих, які вона написала протягом останніх років.

НАШІ ПЕРЕМОГИ

Активістка нашої громадської організації «Криворізьке міське правозахисне товариство Олена МАКОВІЙ стала лауреатом всеукраїнського заочного літературного конкурсу сатири та гумору «Минула весна, минуло літо... Осінь українського християнства» в номінації «Притча», який проводила Спілка християнських письменників України (СХПУ). **На світліні** – її диплом та приз. Нижче ми публікуємо її казку-притчу. Варто зазначити, що вона, крім цього, є одним із восьми авторів першої в Україні збірки оповідань для дітей про воїнів АТО під назвою «Героям слава!», а також кілька років тому – однією з переможниць у конкурсі казок для дітей в журналі «Крилаті».

ЧОРНИЙ ТРУТЕНЬ НА ФЕСТИВАЛІ (Сучасна казка-притча)

Жив собі Чорний Трутень під безхмарним небом і горя не знав. Бо була у нього робота, на якій треба було не працювати, а тільки вихвалити своїх роботодавців, був і солодкий нектар, що він його відбирав у бджілок-трудівниць, а ще – розкішні апартаменти у великому дуплі столітнього дуба. Але йому гостро не вистачало розваг. Та таких, щоб чи не на кожному кроці його вшановували місцевий бомонд із мух, комарів та різного роду тарганів з іншими комахами.

Думав Трутень, гадав – і нарешті в його голову прийшла справді високого польоту думка: провести фестиваль меду. Адже це доречно буде, бо якраз вибори наближались. А прославити прямо перед їхнім проведенням своїх високопоставлених друзів-роботодавців (Шершнів та Ос) – то справжня вигода. А вони ще раз і про нього згадають, і про його роботу серед бджілок на їхню користь. Тому одразу й полетів до Головного Шершня, який поважно сидів у глибині червоної-червоної троянди. Головному та ідея сподобалась: а чому б ні? Він навіть не покликав своїх Ос-порадників, а одразу розпорядився – і бджілки-трудівниці ще швидше почали літати й нектар збирати.

А за кілька днів – почалося: геть все узлі-

ся було обвішане плакатами із зображеннями Шершнів (починаючи з Головного) та Ос (починаючи із порадиць Головного Шершня) і всюди-всюди продавали мед та вироби з нього. Всього бомонд із різних комах і комашок висипав поглянути на все та поживитися. І всі вони бачили гладкого Чорного Трутеня, який ходив навколо, всім розпоряджався, обіймав і цілував, кого хотів, не кажучи вже про вживання різних смачних напоїв та найдків. І все-все крутилося, літало-стрибало і веселилося...

А потім настала ніч, посеред темряви якої той Чорний Трутень десь неначе розчинився і беслідно зник. Як стало пізніше відомо, його той Головний Шершень із Осами-порадниками дуже задешево продали бджілкам-трудівницям і дозволили з ним робити все, що їм заманеться. Бо він того фестивального дня так напився на ґрунті розваг, що хотів навіть викинути Головного Шершня з червоної-червоної троянди, а самому зайняти його місце. Тому бджілки порадилися й вирішили його зробити нічним: під колір темряви, щоб ніхто більше не міг розгледіти. Так-так, не будь пихатим. Бо коли себе любиш набагато більше, ніж тих, що навколо тебе. І коли хочеш на їхньому тлі яскравіти, обов'язково з фестивалю радощів потрапиш у ніч печалі.

ВІРШІ ВАСИЛЯ НОВІКОВА

Наші читачі більше знають Василя НОВІКОВА як оригінального майстра скульптур у жанрах мінімалістики, які розповідають, перш за все., про історію українського козацтва. Зокрема, ми висвітлювали його виставку, яка діяла в Криворізькій виставковій залі. А тепер продовжуємо знайомити наших читачів з його поетичною творчістю.

МОЛИТВА ДО НЕБЕСНО І СОТНІ

Пресвітла мученицька Сотне,
Небесне воїнство святе!
Ім'я це в темряві безодні
Нам цвітом вогняним

Ціною боротьби і крові
Цей світлий сан придбали ви,
І в Божій зцілені любові
Свої творіте молитви:

За розп'яту Україну
Ви Сина Божого моліть –
Він сам за людство кару прийняв,
Він знає, де у нас болить.

Святу Діву, Божу Матір
Просіть за вдів, за матерів –
Вона ж конала при розп'ятті,
Де Син гіркущу прийняв смерть.

І Духа Божого Святого
На поміч нам скоріше шліть,
Щоб зміг до чину стадо вбоге
Своїм натхненням запалить.

Щоб диво звільнення збулося,
І дружній запал щоб не згас,
Сурміте в наше суголосся,
В громаду об'єднайте нас.

Безсонні, на сторожі стійте,
Щоб нашим душам не заснуть,
І у сердець литаври бийте,
Пряму щоб не схибили путь.

А дух зробіть нам злий, запеклий,
Щоб ми довільним ворогам
Сторицею вернули пекло,
Яке вони приносять нам
19.02.2018

X X X

На початку було Слово –
Духу щире дивослово,
Що крізь темряву прозорить
Божий задум знову й знову.

І було у Бога Слово –
Слово творче. Діє – слово,
Що з хаосу Всесвіт творить.
Творчість – то є Божа мова.

Бог було те вічне Слово!
Бог душі живій – основа.
Богом з Богом Бог говорить –
Кличе душу на розмову.

28.11.2017